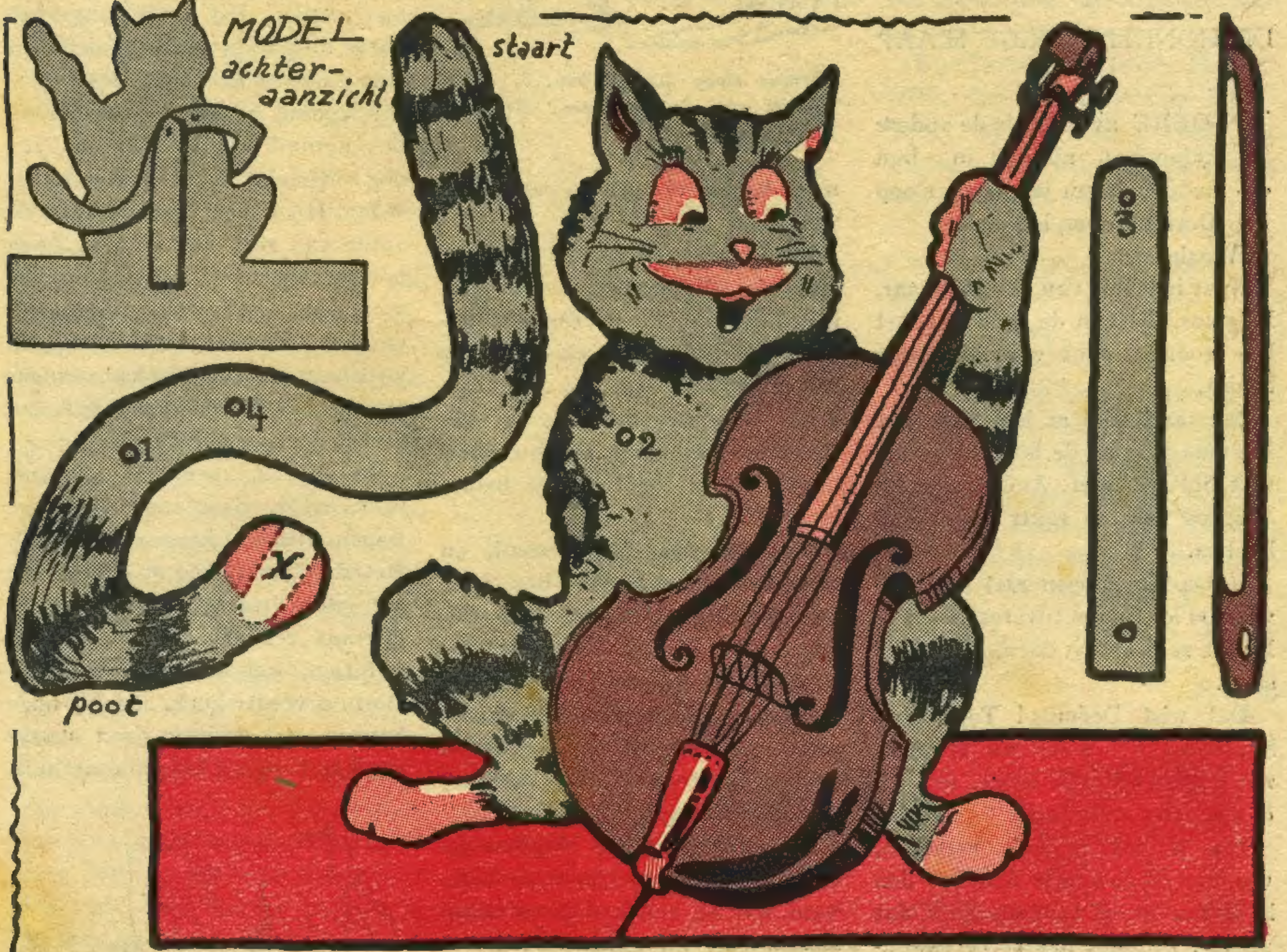
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 26 NOVEMBER 1936

DE MUZIKALE OOM VAN KOEN'S KAT.

De oom van Koen's kat is een uiterst muzikale poes, die wondermooie kattenmuziek kan maken. Dat zul je zien. Plak de plaat maar op karton en snijd dan kattenfiguur, poot en staartstuk, boog en grijze lip met een spits mesje netjes uit. De lip wordt met een klemmetje door punt 3 achter de staart bevestigd, waarbij het klemmetje ook door punt 4 gaat. Punt 1 wordt achter de kattenfiguur gebracht en het staartstuk door middel van een klemmetje, dat door punt 1 en door punt 2 gaat, bevestigd. Op het uiteinde van het pootgedeelte wordt, daar waar X staat, het onderstuk van de strijkstok geplakt. Wanneer we nu de loshangende grijze lip op en neer trekken, zien we Koen's kat's oom violoncelspelen, dat het een lieve lust is.

TOEN DORMUS ONTWAAKTE....!

Na een dutje van een eeuw

MAGIKOS ONDERWEES HEM

Maar al spoedig had hij daar heel erg spijt van

DE HONDERDJARIGE SLAAP

IEDERE avond, als de andere kabouters allang in hun bedden lagen te slapen, sloop Dormus door het bos.

Waarheen?

Naar het huis van den tovenaar, Magikos, die aan de rand van het bos woonde, daar waar de heide begint.

Niemand wist er iets van, dat Dormus ging en de hoofdkabouter wist het ook niet. Anders zou hij Dormus vast en zeker opgesloten hebben.

Kabouters mogen niet naar tovenaars lopen, om toveren te leren. En als ze het tòch doen, krijgen ze straf.

Dat wist Dormus! Toch ging hij, want hij wilde nu eenmaal zó graag toveren leren, dat hij er alles voor over had.

En ik zal je ook vertellen, waarom de tovenaar Magikos den kabouter leerde toveren. Kijk, dat zit zo: Magikos haatte de kabouters, omdat die zowel bij de mensen als bij de dieren erg bemind waren, terwijl hijzelf door iedereen gemeden werd. Ook de kabouters zorgden ervoor, dat hij niet te dicht bij hen in de buurt kon komen. Daarom leerde Magikos den kabouter toveren. Hij dacht bij zichzelf: als Dormus eenmaal toveren kan, dan zeg ik tegen hèm, dat h i j de kabouters

Dormus sloop door 't bos.... naar 't huis van den tovenaar, Magikos.

moet betoveren en dan zal hij het wel doen.

Ja ja, dat dacht de jaloerse Magikos. Maar hij dacht verkeerd. Want toen Dormus genoeg geleerd had, en toen de tovenaar zei, dat hij nu zijn eigen makkers moest gaan betoveren, toen riep Dormus heel hard: „Nee! Nee! Ben je betoeterd?!"

Magikos werd erg kwaad, en toen Dormus door het bos naar huis liep, sloop de tovenaar stilletjes achter hem aan. Dormus voelde zich ineens zo slaperig worden.... zo erg slaperig, dat hij gauw in een diep konijnenhol kroop. En toen hij lag, viel hij meteen in slaap.

Dadelijk! Dat had Magikos gedaan. Magikos had hem zo betoverd, dat hij honderd jaren moest slapen voor hij wakker werd.

De andere kabouters gingen wel naar Dormus zoeken, maar toen ze hem niet konden vinden, hielden ze eindelijk met zoeken op.

Honderd jaren sliep Dormus. En het was op een ochtend midden in de zomer, dat hij wakker werd. Hij wreef zijn ogen eens uit.... en meteen herinnerde hij zich, dat hij in een konijnenhol was gekropen, omdat hij zo'n slaap had.

„Foei.... foei...." zei Dormus tegen zich zelf. „Ik geloof, dat ik de hele nacht geslapen heb. Ik ga eens gauw naar huis...."

Hij krabbelde overeind, hij zocht. Hij voelde op de tast.... wat was dat nu? De uitgang van het konijnenhol was dicht. Wie had dat gedaan? Dat wist Dormus niet. Maar hij begon dadelijk te graven. En weldra stootte hij tegen iets hards; toen kon hij niet verder. Hij groef langs het harde ding heen.... hij groef uren lang en werd heel moe. Maar eindelijk vond hij een plek, waar de bovengrond niet zo hard was.... nóg een eindje.... nóg een stukje!

Zo! Hij was er! Hij schudde de aarde van zijn kleren en.... wat hoorde hij daar? Wat was dat voor een afschuwelijk gerommel en gegil? Dormus keek angstig om zich heen en toen zag hij een mens staan. Hij had een blauw pak aan en een blauwe pet op.

En kijk.... nee, dat was verschrikkelijk, daar reed een hoge wagen voorbij, helemaal vanzelf. Het ding knetterde en ratelde en het gilde vreselijk. En daar zag Dormus een hele troep mensen, wel tien, wel honderd! En toen Dormus verder keek, zag hij hoge huizen, wel twintig, wel dertig maal zo hoog als het kabouterhuis.

Dormus voelde zich ineens zo slaperig worden....

„ . . . . *overal zijn mensen.*"

Dormus schrok zo erg van dat alles, dat hij weer in het gat kroop, waar hij uitgekomen was. Voorzichtig gluurde hij naar buiten.

En op dat ogenblik hoorde Dormus achter zich een stem. Die stem kwam uit het gat, dat hij gegraven had :

„Hé, wat doe je daar ?"

O, gelukkig, het was maar een mol !

„O, molletje," zei Dormus, „ik ben toch zó geschrokken. Gisteren ben ik in het konijnenhol gekropen in het bos, omdat ik wat slapen wou en nu ben ik wakker geworden en kijk. . . . overal om mij heen zie ik huizen, overal zijn mensen. Er rijden griezelige wagens over de grond. Alle bomen zijn weg. Alle bloemen zijn weg. De grond is grijs geworden. Wat is er toch gebeurd ?"

„Tja," antwoordde de mol, „je zult het misschien niet willen geloven, maar jij bent het raadsel van onze familie. Mijn bet-overgrootvader, mijn overgrootvader, m'n grootvader en m'n vader en ik doen ieder op zijn beurt al honderd jaar ons best, om je wakker te krijgen, maar jij deed niets dan slapen. Jij sliep maar. En nu ben je ineens wakker geworden. Hoe komt 't, dat je zo lang geslapen hebt ?"

Dat wist Dormus ook niet, maar hij vroeg :

„Molletje, braaf beestje, vertel me eens gauw, hoe dat hier allemaal gekomen is."

„O. . . . dat is al heel lang geleden begonnen. Vroeger was hier een bos, maar de mensen zijn gekomen, ze hebben de bomen omgehakt, ze zijn huizen gaan bouwen, ze hebben straten gemaakt met asfalt er op, ze rijden met trams, auto's, fietsen en autopeds. Alles is veranderd in die honderd jaar en al die tijd heb jij geslapen. En op die plaats, waar wij nu zitten, is een plantsoen. Wij, mollen, vinden hier genoeg te eten, als we maar hard werken, maar jij kunt hier natuurlijk niet blijven."

Dormus vond, dat de mol gelijk had, en hij besloot om in de donkere nacht te proberen, of hij de stad uit kon komen.

Een paar keer werd hij door mensen achtervolgd . . . .

En zo wachtte de kabouter de nacht af. Hij keek zijn ogen uit naar al de wonderen van de stad. Toen het eindelijk donker was geworden, bracht de mol hem iets te eten, en nadat Dormus gegeten had, ging hij op weg.

Een paar keer werd hij door mensen achtervolgd, maar omdat hij zo klein was en zo vlug, kon hij zich steeds gemakkelijk verschuilen.

Uren lang liep Dormus over het grijze asfalt tussen de hoge huizen. En toen zag hij de laatste huizen van de stad. Hij kwam op een brede weg, hij stapte steeds maar voort en eindelijk zag hij in de verte een groot bos.

Dormus deed al zijn best, om zich iets te herinneren van zijn toverkunsten, maar alles had hij vergeten. Hij begreep wel, waarom hij honderd jaren had moeten slapen.

Toen hij in het bos liep, waar het stil was en rustig, was Dormus niet bang meer. Hij zag een haas en hij vroeg, of het dier ook wist waar de kabouters woonden. De haas wees hem vriendelijk de weg.

En zo gebeurde het, dat de ongehoorzame kabouter midden in de nacht op de deur van het kabouterhuis klopte.

De hoofdkabouter deed zelf open en toen hij den verloren Dormus zag staan, sloeg hij zijn armen om hem heen en omhelsde hem hartelijk.

En Dormus vertelde. Hij vertelde, hoe ongehoorzaam hij geweest was en hoe de tovenaar hem gestraft had. Hij vertelde van de mol en van de stad.

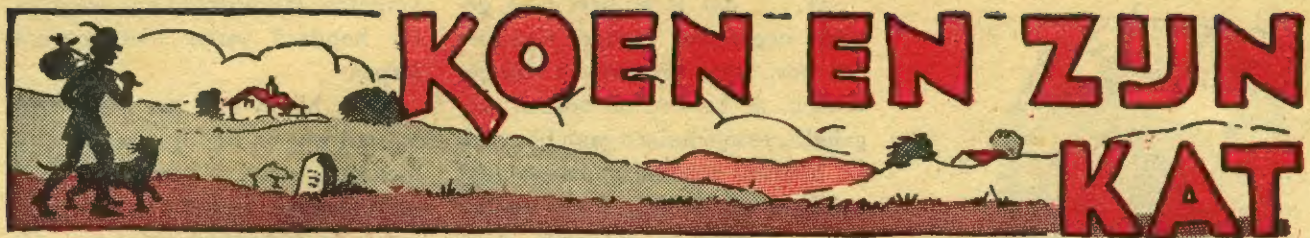
„Dormus," zei de hoofdkabouter, „je bent genoeg gestraft en ik zal je niet meer straffen. Maar probeer nooit meer om toveren te leren !"

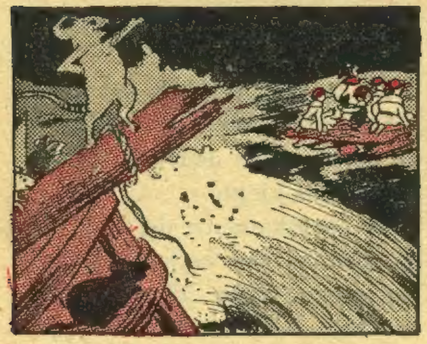
En ik kan je verzekeren, dat Dormus het nooit meer gedaan heeft. Trouwens, hij zou het niet gekund hebben, want de tovenaar Magikos woonde niet meer in het bos. Die woonde nu in de stad. Hij was goochelaar geworden en hij gaf voorstellingen. Ja, alles verandert.

A. v. O.

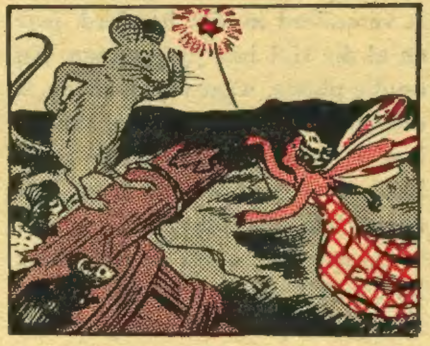

. . . . *en omhelsde hem hartelijk.*

Toen de opvarenden met behulp van het vlot van het zinkende schip wegvoeren, kwam de rattenkoning met zijn volk aan dek. „Nu zijn Koen en zijn kat reddeloos verloren!" hoonde de rattenkoning.

Doch plotseling kwam de goede fee met haar lichtende toverstaf in de hand aangevlogen, om haar beschermelingen te redden. De boze rattenkoning, die dit zag, begon van woede te razen en te tieren.

Terwijl ze de schipbreukelingen met haar toverstaf bijlichtte, wees de fee hun de weg naar de kust, die de mensen nooit bereikt zouden hebben, indien ze niet zo goed geholpen waren geworden.

Intussen was de rattenkoning er geweldig kwaad om geworden, dat de fee zijn vijanden hielp. Hij gaf zijn onderdanen dan ook bevel onmiddellijk in zee te springen en hem zwemmende te volgen.

Toen de ratten het land bereikt hadden, sprak hun koning tot hen: „Hier aan land zijn wij, ratten, oppermachtig! We zullen ons bij onze soortgenoten aansluiten en Koen en zijn kat overwinnen!"

Ook de schipbreukelingen hadden inmiddels de kust bereikt en ze waadden met de dingen, die ze hadden kunnen redden, aan land. Koen hield zijn kat in de armen, toen hij aan land stapte.

Maar nauwelijks hadden de schipbreukelingen een groot vuur ontstoken, om hun kleren te drogen en een warm maal te bereiden, toen een bende woeste soldaten op hen kwam afstormen.

Gelukkig verwondden de bruine krijgers niemand, maar ze namen toch alle schipbreukelingen gevangen, bonden hen stevig met touwen en voerden hen onder bedreigingen mee naar de stad.

„Vooruit, hier de gevangenis in!" riepen de soldaten. „Vandaag heeft de sultan geen tijd om jullie te ondervragen; maar wacht hier maar af tot hij je laat roepen!" En toen werden ze opgesloten.

Voor de jeugd

van 12 jaar en ouder brengt St. Nicolaas dit jaar 4 PRACHTIGE LEESBOEKEN: t.w.

DE WITTE TIJGER
van SAMUEL SCOVILLE Jr.

De geheimzinnige vlucht van de Q 2
van COVINGTON CLARKE

Muiterij op het s.s. Nanking
van HOWARD PEASE

ANK'S MOEILIJK JAAR
van RUTH M. GOLDRING

Uitgaven die er zijn mogen. De prijs bedraagt slechts

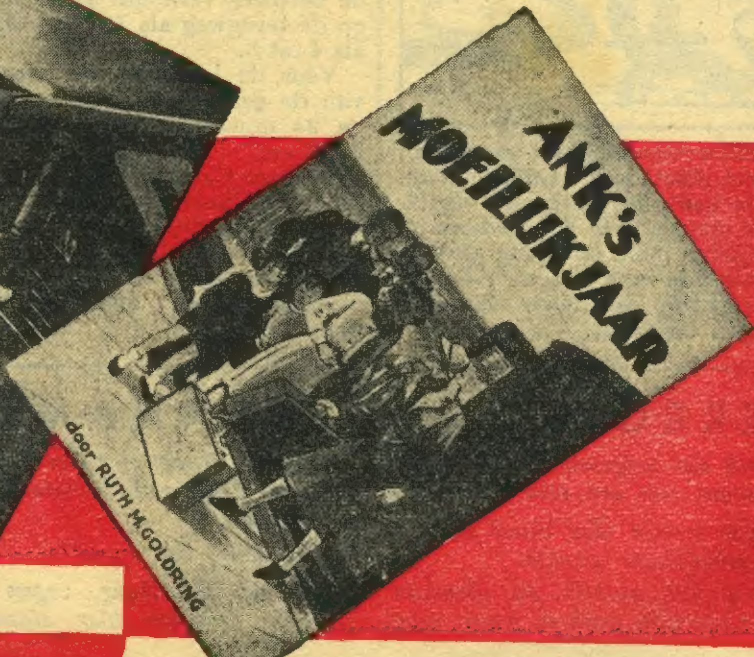
15 ct. per exemplaar

Verkrijgbaar bij al onze agenten en bezorgers, bij den boekhandel en bij onze kantoren. - Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag onder bijvoeging van 2½ cent porto per exemplaar.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN KINDERFEEST EN EEN INVULPLAAT

EEN prettig kinderfeest staat voor de deur, een feest, dat slechts eenmaal per jaar gevierd wordt, maar waarnaar we dan ook een heel jaar lang reikhalzend uitzien.

Ter ere van wien we nu eerstdaags feesten gaan? Als je het werkelijk niet weet, verklap ik het je ook niet, want dan moet je dat maar door middel van deze invulplaat gewaar worden.

Alle grillig gevormde vakjes in het grote vierkant, die van een stip voorzien zijn, moet je met behulp van een potlood, pen en inkt of een penseeltje met Oost-Indische inkt zwart maken.

Het is echter een sekuur werkje, waarbij je vooral niet over de lijntjes moogt heengaan, omdat anders de tekening, die je al invullende bezig bent te maken, onduidelijk worden zou.

Het spreekt vanzelf, dat je de vakjes zonder stip geheel wit moet laten.

Nu, wie is nu de grote onbekende van het kinderfeest?

PLAATSNAMEN-REBUS

DEZE rebus houdt de naam van een plaats in F r a n k r ij k in. Zie je kans, de getekende plaatsnaam zonder hulp van anderen te ontcijferen? De oplossing vind je de volgende week te dezer plaatse; vergelijk die dan maar eens met je eigen uitkomst.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

MENEER HAESTERT GAAT VLIEGEN

De snelheid van het vliegtuig op de heenweg verhoudt zich tot die op de terugweg als 180 tot 135 of als 4 tot 3.

Voor de heenreis was dus $^3/_7$ van de gehele vliegduur van 1 uur en 24 minuten nodig, of wel 36 minuten.

In deze tijd legde het vliegtuig bij een snelheid van 180 kilometer dus (180 × 36) : 60 = 108 kilometer af. En dit is dus de afstand tussen meneer Haestert's woonplaats en zijn geboorteplaats.

HOE OUD IS HET BEESTJE?

De schildpad werd gevormd door de getallen 2—2—7—3—1—5—1—1—3—4—5—3—3—1, zodat het diertje 46 jaar oud was.

PLAATSNAMENREBUS

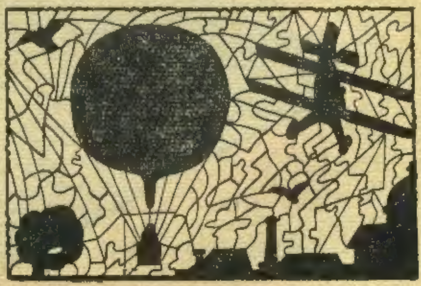
De verborgen plaatsnaam luidde: Ridderkerk (Ridder kerk).

VERBORGEN STEDENNAMEN

1. Oslo.
2. Bremen.

EEN NIEUWE INVULTEKENING

Zo zag het ingevulde plaatje eruit:

VERBORGEN STEDENNAMEN

In elk der volgende zinnen staat de naam van een stad verborgen.

1. Het meisje was blond en van middelbare grootte.

2. Na het ontbijt en alvorens naar zijn werk te gaan, mag vader graag nog eerst even een blik in de ochtendkrant werpen.

3. Zie eens, het regent!

4. Op de draaibrug zagen we den bruggewachter staan.

BROERTJES SPEELGOEDLOKOMOTIEF

Wie bouwt die voor hem?

Een aardig geschenk voor broertjes Sinterklaas

WIE van onze handige knutselaars voelt er iets voor, om nu eens een aardige speelgoedlokomotief te maken en die dan met St. Nicolaas aan zijn kleine broertje cadeau te geven?

Je hebt nog ruim een week de tijd, zodat het met een beetje vlijt en goede wil best zal gaan.

Het eerst heb je een plankje nodig van ongeveer 64 cm. lengte, 8 cm. breedte en 1 cm. dikte. Dat plankje deel je met potlood in 9 stukken, als bij A bovenaan de plaat aangegeven staat.

Verder heb je een dik en een dun stuk rond hout nodig. Het dikke stuk hout wordt ingedeeld als fig. B, de dunne stok als fig. C laat zien.

Nadat we het plankje A in de 9 aangegeven stukken verdeeld hebben, zagen we van het dikke, ronde hout stuk 10 (de lokomotiefketel) af. Bovendien boren we twee gaten, een voor de schoorsteen 17 en een voor de stoomdom 18, terwijl onderin een gleuf wordt weggestoken, waarin stuk 9 (de ketelbok) passen moet (zie fig. 1).

Met behulp van spijkertjes bevestig je nu de ketelbok 9 en de voorwand van de stoomplaat 2 op de grondplaat 1.

De stoomketel wordt nu met de inkeping omlaag op de ketelbok gezet en even vastgespijkerd, terwijl de achterzijde van de ketel door middel van een schroef, die eerst door stuk 2 gaat, bevestigd wordt (zie fig 3).

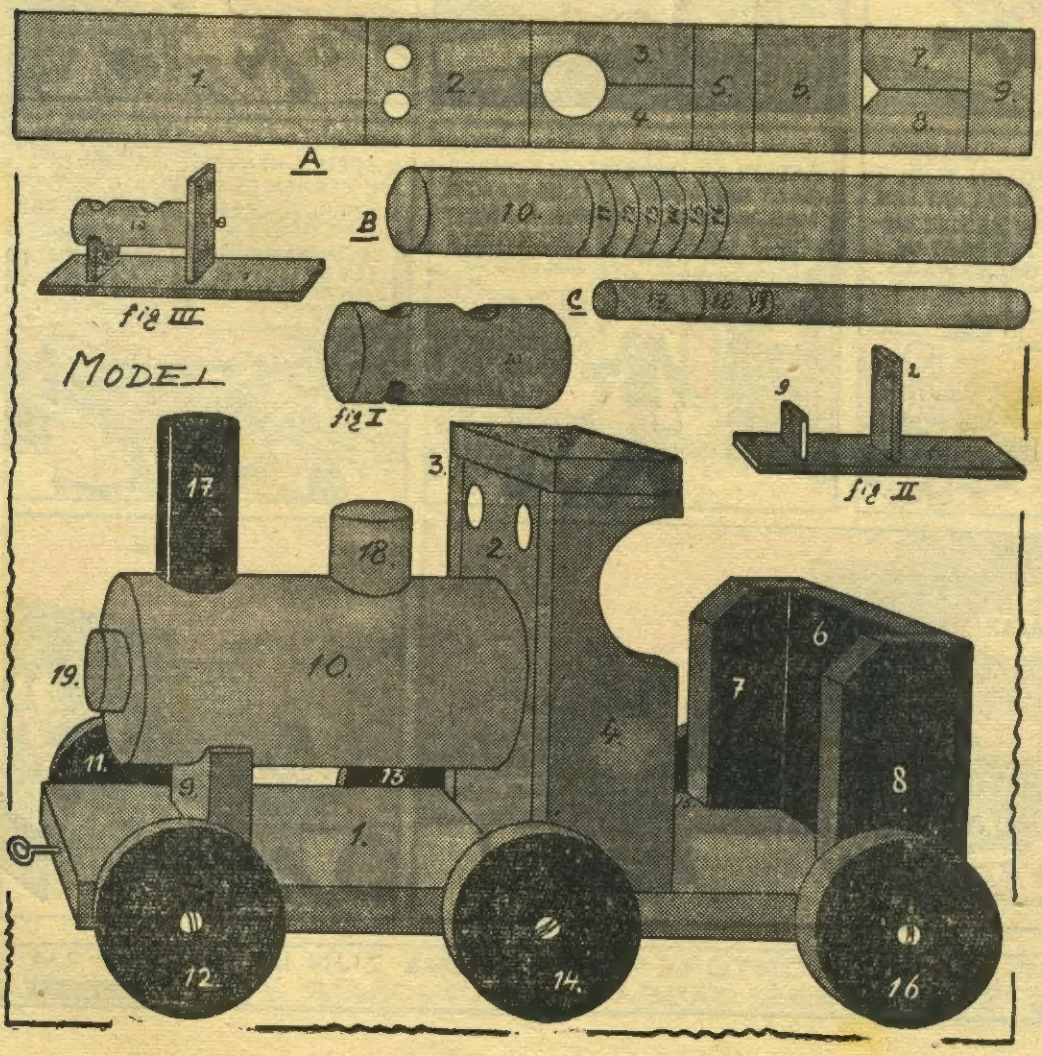
Dan zagen we de schoorsteen 17 en de stoomdom 18 af en lijmen die op hun plaats in de gaten van de stoomketel.

Met de stukken 3, 4, 5, 6, 7 en 8 maken we de standplaats voor machinist en stoker af, gelijk de grote modeltekening dat zien laat.

Het schijfje 19 spijkeren we in het midden voor op de frontplaat van de stoomketel.

De zes wielen 11, 12, 13, 14, 15 en 16 worden nu van het grote, ronde stuk hout afgezaagd; alle zijn ze natuurlijk even dik! Nadat de verf droog is, zetten we ze met houtschroeven op hun plaats, echter zo, dat de wielen draaien kunnen.

Maar eerst geven we de lokomotief met verf even een kleurtje. Alles wat op de modeltekening grijs is, maken we prachtig rood, terwijl we die stukken, die in de tekening zwart zijn (b.v. de schoorsteen, de wielen, enz.), zwart maken.

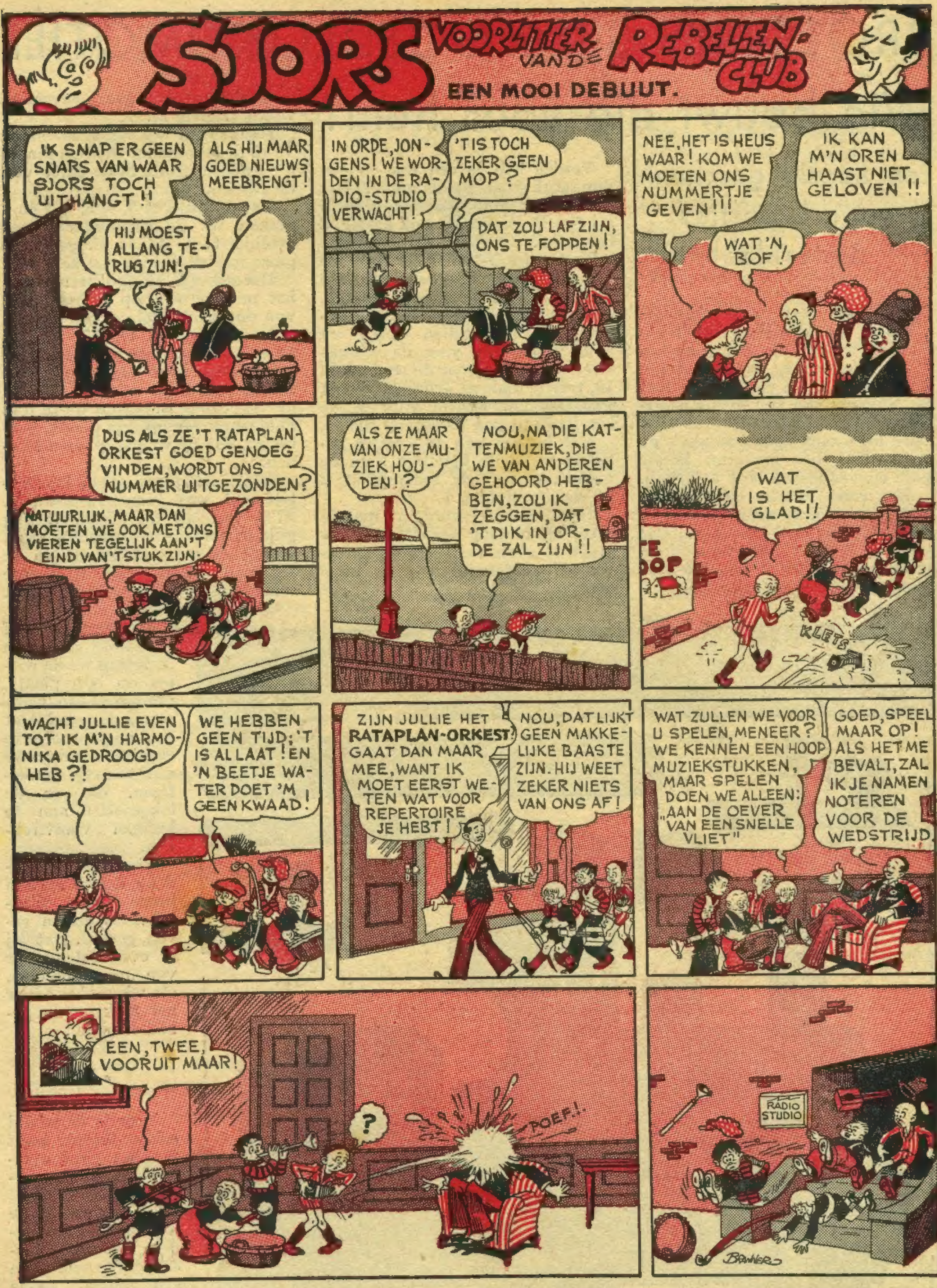
Wanneer de verf goed hard geworden is, zetten we de wielen op hun plaats, om ten slotte vooraan in de grondplaat een oogschroefje te draaien, waaraan we een touwtje bevestigen, om er de lokomotief aan te kunnen voorttrekken.

Thans is het cadeau, dat we kleinen broer met Sint-Nicolaas zullen geven, gereed. Dat hij er evenveel plezier van moge hebben, als wij zelf er onder het maken van gehad hebben!

* * *

Voor je de arbeid echter begint, moet je alles goed overdenken en de verschillende maten eerst op de juiste wijze vastleggen, anders kan het knutselwerkje nooit van een leien dakje gaan.

Nu, veel plezier en succes er mee!

EEN GROOT AANTAL AVONTUREN VAN **SJORS** ZIJN IN BOEKVORM ALS St NICOLAAS-CADEAU VERKRIJGBAAR à 75 ct.